

JAMES S. A. COREY

LEVIATHAN UYANIYOR

ENGİNLİK SERİSİ

1. KİTAP

Çeviren

Cihan Karamancı

ithaki

Beni uzay gemileri düşlemeye teşvik eden Jayné ve Kat için.

Açılış: Julie

Scopuli sekiz gün önce ele geçirilmişti ve Julie Mao nihayet vurulmaya hazırды.

Bu noktaya ulaşması için bir depolama dolabında sekiz gün kapalı kalması gerekmişti. İlk iki gün boyunca kendisini oraya koyan zırlı adamların ciddi olduklarından emin bir hâlde hareketsiz beklemişti. Götürüldüğü gemi ilk saatlerde iticilerini kullanmadığından Julie dolabın içinde serbestçe uçmuş, duvarlara veya o boşluğu paylaştığı atmosfer elbisesine çarpmamak için nazik dokunuşlardan faydalanmıştı. Gemi hareket etmeye başladığıdaysa itiş ona ağırlık kazandırmıştı. Julie bacaklarına kramp girene dek sessizce ayakta durmuş, sonra da yavaşça oturarak dizlerini göğsüne doğru çekmişti. Tulumunun içine işemesine rağmen sıcak ve kaşındırıcı ıslaklığı ya da kokuyu umursamıyor, yalnızca kayıp yerde bıraktığı ıslak birikintiye düşebileceğinden endişeleniyordu. Herhangi bir ses çıkaramazdı. Oracıkta vururlardı onu.

Üçüncü gün geldiğinde susuzluk onu faaliyete geçmeye zorlamıştı. Geminin gürültüsü dört bir yandıydı. Reaktörün ve iticinin o belli belirsiz sesaltı homurtusu. Güvertelerin arasındaki basınçlı kapılar açılıp kapandıkça pistonların ve çelik sürgülerin daimi tıslaması ve gümbürtüsü. Metal güvertelerde yürüyen ağır botların patırtısı. Julie duyabildiği tüm seslerin uzaklaşmasını bekledi, ardından çevresel elbiseyi kancalarından alıp dolap zeminine serdi. Yaklaşan bir ses olup olmadığını anlamak için kulak kesilerek elbiseyi ağır ağır söktü ve su deposunu çıkardı. Depodaki su eski ve bayattı; belli ki elbise uzun zamandır kullanılmamış veya bakıma alınmamıştı. Fakat Julie günlerdir bir yudum bile su içmemişti ve elbisenin hazne torbasındaki sıcak, yoğun sıvı o güne kadar tattığı en güzel şeydi. Kana kana içip de kusmamak için kendini zorlaması gerekti.

İşeme dürtüsü geri geldiğinde kateter torbasını elbisenin içinden çıkarıp aldı ve ihtiyacını onunla giderdi. Artık takviyeli elbiseyi yere yastık yaparak rahat denebilecek bir hâlde otururken, kendisini esir alanların kimler olduğunu merak ediyordu – Koalisyon Donanması mı, korsanlar mı, yoksa daha beteri mi? Bazen uyukladığı bile oldu.

Dördüncü günde tecrit, açlık, can sıkıntısı ve sidliğini depolayabileceği yer sayısının giderek azalması Julie'yi nihayet onlarla temas kurmaya teşvik etti. Kulağına boğuk acı çığlıkları çalınmıştı. Yakınlarda bir yerde gemi arkadaşları dövülüyor veya işkenceye maruz bırakılıyordu. Julie kendisini esir alanların dikkatini çekerse belki onu diğerlerinin yanına götürürlerdi. Bunda bir sorun yoktu. Dayak yemekle başa çıkabilirdi. Arkadaşlarını tekrar görebilecekse bu ufak bir bedeldi.

Dolap hava kilidinin iç kapısının yanında yer alıyordu. Julie içinde bulunduğu geminin dahili planı hakkında bir şey bilmesede böyle yerler genellikle uçuş sırasında yüksek bir trafiğe maruz kalmazdı. Julie ne diyeceğini, kendini nasıl takdim edeceğini düşündü. Nihayet birilerinin oraya doğru yürüdüğünü işitince dışarı çıkmak istediğini bağırmaya çalıştı. Boğazından çıkan kuru hırıltı onu şaşırttı. Biraz salya oluşturmak için yutkunarak dilini oynattı ve tekrar denedi. Gırtlığından silik bir gıcırta daha yükseldi.

İnsanlar dolap kapağının hemen dışındaydı. Bir ses usulca konuşuyordu. Julie tam kapağa vurmak için yumruğunu kaldırmıştı ki, sesin ne dediğini duydu.

Hayır. Lütfen hayır. Lütfen yapmayın.

Dave. Julie'nin gemisinin tamircisi. Eski çizgi filmlerden klipler toplayan ve bir milyon fıkra bilen Dave alçak, çaresiz bir sesle yalvarıyordu.

Hayır, lütfen hayır, lütfen yapmayın, diyordu.

Pistonların ve kilitleme sürgülerinin takırtısıyla birlikte hava kilidinin iç kapısı açıldı. İçeri bir şey atılırken tok bir şapırtı duyuldu. Başka bir takırtıyla birlikte hava kilidi kapandı. İçerideki hava tıslayarak dışarı çıktı.

Hava kilidinin döngüsü sona erince dolabın dışındakiler yürüyüp gittiler. Julie dikkatlerini çekmek için kapağa vurmadı.

Gemideki delilleri ortadan kaldırmışlardı. İç gezegen donanmaları

tarafından alıkonulmak kötü bir senaryoydu ama hepsi de öyle bir şeyle nasıl başa çıkacakları konusunda eğitilmişlerdi. Hassas DGI verileri silinmiş ve sahte tarih imlerine sahip zararsız gözükten kayıtlar onların üstüne yazılmıştı. Bir bilgisayara güvenilemeyecek kadar hassas olan şeyler kaptan tarafından yok edilmişti. Saldırganlar gemiye çıktığında mürettebat masum numarası yapabiliirdi.

Fakat bunların bir önemi olmamıştı.

Kargo ve izinler hakkında soru sorulmamıştı. İstilacılar orası babalarının malıymış gibi gelmişlerdi ve Kaptan Darren hemen yelkenleri suya indirmişti. Diğer herkes –Mike, Dave, Wan Li– ellerini kaldırıp sessiz sedasız teslim olmuştu. Korsan mı, köle taciri mi, başka bir şey mi oldukları anlaşılmayan adamlar onları ev vazifesi gören küçük yük gemisinden alıp götürmüş ve en ufak bir çevresel elbise bile giydirmeksizin bir yanaşma borusundan geçirmişlerdi. Kendileriyle boşluk arasındaki tek şey tüpün incecik polyester katmanıydı: Yırtılmamasını umuyorlardı; yırtılırsa ciğerlerine veda etmeleri gerekecekti.

Julie de direnmemişti. Fakat daha sonra piç kuruları ona el sürmeye kalkarak giysilerini çıkarmak istemişlerdi.

Beş senelik düşük yerçekimli jiu jitsu eğitimi ve yerçekiminin olmadığı sınırlı bir alan. Julie epey hasar vermişti. Tam kazanabileceğini düşünmeye başlarken, nereden geldiği anlaşılmayan zırhlı bir eldivene sarılı bir yumruk inmişti suratına. O andan sonra her şey bulanık bir hâl almıştı. Ardından da depolama dolabı ve *Ses çıkartırsa vurun* komutu. Aşağıda arkadaşlarını döverlerken ve içlerinden birini hava kilidinden dışarı atarlarken ses çıkarmaksızın geçen dört gün.

Altıncı günün peşinden bir sükûnet çöktü.

Bilinçli geçen anlar ve bölük pörçük rüyalar arasında gidip gelen Julie yürüme, konuşma ve basınçlı kapı seslerinin; reaktörün ve iticinin sesaltı homurtusunun azar azar kaybolduğunun ancak hayal meyal farkındaydı. İtici sustuğu zaman yerçekimi de kayboldu ve Julie eski kızağıyla yarış yaptığı bir rüyadan uyanarak kendini havada süzülürken buldu. Kasları âdeta itiraz çığlıkları atmasına rağmen zamanla gevşedi.

Kendini kapağa doğru çekip kulağını soğuk metale dayadı. İçini panik kapladığı sırada hava geri dönüştürücülerinin alçak sesini işitti. Gemide halen güç ve hava olsa da, itici çalışmadığı gibi hiç kimse kapı açmıyor, yürümüyor, konuşmuyordu. Belki mürettebat

toplantıdaydı. Veya başka bir güvertede parti veriliyordu. Yahut herkes mühendislikte ciddi bir sorunu çözmekteydi.

Julie o günü dinleyerek ve bekleyerek geçirdi.

Yedinci günde son yudum suyu da tükenmişti. Yirmi dört saatir gemideki hiç kimse onun iştme mesafesi dahilinde hareket etmiş değildi. Julie ağzında biraz salya toplayana kadar çevresel elbiseden yırttığı plastik etiketi emdi ve bunun ardından bağırma başladı. Sesi kısılana kadar da bağırdı.

Hiç kimse gelmedi.

Sekizinci gün vurulmaya hazırdu. İki gündür susuzdu ve atık torbası dört gündür doluydu. Omuzlarını dolabın arkasına verdi ve ellerini yan duvarlara dayadı. Sonra da iki bacağıyla birden yapabildiği kadar sert bir tekme attı. İlk tekmesini izleyen kramplar Julie'yi neredeyse kendinden geçiriyordu. Onun yerine çığlık attı. *Aptal kız*, dedi kendi kendine. Vücudu su kaybetmişti. Sekiz gün hareketsiz kalmak kas zayıflığının başlaması için yeter de artardı bile. En azından gerinmesi gerekirdi.

Sertleşen kaslarındaki boğumlar geçene kadar onlara masaj yaptı, ardından gerinerek dojoydaymışçasına zihnini odakladı. Vücudunun kontrolünü geri kazanınca tekrar bir tekme attı. Ve tekrar. Ve tekrar; ta ki dolabın kenarlarından ışık sızmaya başlayana dek. Ve tekrar; ta ki dolap kapağıyla çerçevesi arasında üç menteşeden ve kilit sürgüsünden başka bir temas noktası kalmayana kadar.

Son bir tekme daha. Kapak o denli eğrildi ki sürgü yerinden çıktı ve kapak savrulurak açıldı.

Julie duruma göre hangisi daha faydalı olacaksa, tehditkâr veya korkmuş gözükmeğe hazır bir vaziyette ellerini yarı yarıya kaldırarak dolaptan dışarı fırladı.

Güverte genelinde hiç kimse yoktu: hava kilidi, son sekiz gündür kaldığı elbise depolama odası, farklı amaçlı başka yarım düzine oda. Hepsi boştu. Julie bir ADF¹ çantasından kafa kırmaya uygun ebatla bir manyetik boru anahtarı aldı, sonra da tayfa merdivenini kullanarak aşağıdaki güverteye indi.

Sonra onun aşağısındakine ve ardından bir aşağıdakine daha. Pırıl pırıl, neredeyse askeri düzendeki personel kamaraları. Bir boğuşmanın izlerini taşıyan kantin. Boş bir revir. Torpil hangarı. Hiç kimse. İletişim santrali insansız, elektriksiz ve kilitliydi. Akmayı sürdüren birkaç sensör kaydında *Scopuli*'den eser yoktu. Julie'nin

1 Orj. EVA; Araç Dışı Faaliyet. -çn

içini yeni bir korku kapladı. Güverteler ve odalar birbiri ardına boştu. Bir şeyler olmuştu. Bir radyasyon sızıntısı. Havadaki bir zehir. Tahliyeyi mecbur kılan bir şey. Julie gemiyi tek başına uçurup uçuramayacağını merak etti.

Fakat gemi tahliye edilseydi Julie onların hava kilidinden dışarı çıktıklarını duyardı, değil mi?

Son güverte kapağına, yani mühendisliğe açılanına vardı ve kapak otomatik olarak açılmayınca durdu. Kilit panelindeki kırmızı bir ışık odanın içeriden kilitlendiğini gösteriyordu. Julie'nin aklına yeniden radyasyon ve büyük ölçekli arızalar geldi. Fakat o ikisinden biri gerçekleşmiş olsaydı kapı ne diye içeriden kilitlenecekti ki? Üstelik oraya varana kadar birbiri ardına pek çok duvar panelini geride bırakmıştı. Onların hiçbiri herhangi bir uyarı ışığıyla yanıp sönmüyordu. Hayır, mesele radyasyon değildi. Başka bir şeydi.

Burada daha fazla karışıklık mevcuttu. Kan. Etrafa saçılmış araç gereçler ve kutular. Her ne olmuşsa burada olmuştu. Hayır, burada başlamıştı. Ve o kilitli kapının arkasında son bulmuştu.

Makine atölyesinden alınan bir kaynak hamlacı ve kanırtma aletleriyle mühendisliğe açılan kapağın kesilmesi iki saat sürdü. Hidrolik pistonlar çalışmadığı için Julie'nin kapağı elle zorlaması gerekti. Kapak açılınca dışarı püsküren sıcak ve nemli bir hava dalgası, beraberinde antiseptikten yoksun bir hastane kokusu taşıyordu. Bakırımı, mide bulandırıcı bir koku. Demek ki işkence odası burasıydı. Arkadaşları hırpalanmış veya lime lime edilmiş bir hâlde içeride olmalıydı. Julie boru anahtarını kaldırdı ve öldürülmeden önce içlerinden en az birinin kafasını kırmaya hazırlandı. Yavaşça aşağı süzüldü.

Bir katedral gibi kubbeli olan mühendislik güvertesi kocamandı. Ortadaki alana füzyon reaktörü hâkimdi. Reaktörde bir sorun vardı. Julie'nin çıktıkları, korunma kalkanını ve monitörleri görmeyi beklediği yerde reaktör çekirdeği çamurumsu bir katmanla kaplıydı. Julie bir eliyle merdiveni tutmayı sürdürerek oraya doğru yavaşça uçtu. O garip koku dayanılmaz bir hâl alıyordu.

Reaktörün etrafında katılaşmış olan çamur, Julie'nin daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemeyen bir yapıya sahipti. Damarları veya hava yollarını andıran tüpler geçiyordu içinden. Katman yer yer zonkluyordu. Bu şey çamur değildi demek ki.

Etti.

Şeyin bir çıkıntısı ona doğru döndü. Kütleyle kıyaslandığında bu